

kunne blive Retsembedsmænds-Fuldmægtige. Det er et meget stort Skridt i Kvindebevægelsen. Der er efter Lovforslaget, som de ærede Medlemmer, der kende det, vide, to Slags Fuldmægtige, nemlig dels til at beklæde Dommersædet, dels til at udføre øvrige Dommerforretninger, og til denne sidste Art af Fuldmægtigpladser have Kvinder Adgang.

I denne og andre Retninger er der tilført Lovforslaget Fremskridt, og der er ingen Grund til at bortkaste dem. Men hertil kommer Hensynet til det mulige. Det vilde ikke være tænkeligt — den Mulighed vilde være ganske udelukket — at faa gennearbejdet Lovforslaget i den korte Tid, der har været, saaledes, at der kunde opstilles enkelte Ændringsforslag, der bragte det til at indeholde alt det gode, vi havde sat ind i 1905, med Bevaring af, hvad der i Landstinget er blevet sat ind af godt. Noget saadan have vi altsaa ikke indladt os paa, derimod have vi taget nogle faa principielle Punkter, som vi tro, det er vigtigt, at Tinget holder sig for Øje i det Øjeblik, da den afgørende Afstemning skal falde, og som vi tro ere af Vigtighed ikke alene for os, men uden Tvivl ogsaa for alle Vælgerne, der vente paa at høre, hvad der er foregaaet her, og for hvem det er af Vigtighed, at de kunne se, hvad Folketingsmænd herinde have bestemt sig til paa visse store, for den folkelige Udvikling af vort Retsvæsen afgørende Punkter.

Til disse Punkter hører i allerførste Række Gennemførelsen af Grundlovens Forordning om Adskillelse af Domsmagt og Forvaltning. Det er en Grundlovsforordning, der i Vigtighed og i Betydning for folkelig Udvikling efter min Mening saa langt overskygger de øvrige Krav, som Grundloven stiller, at en Reform, der ikke indeholder dette, blegner og bliver af liden Vægt baade for Folket og for Retten. Det at faa Politi og Ret adskilte er en saa betydningsfuld Reform, at et Retsreformforslag, der ikke indeholder dette, ikke fortjener det Navn, det bærer. Det er ikke i Tal det første — det er anført under Nr. 2 —, men efter min Anskuelse det vigtigste af de Forslag, vi her have tilladt os at opstille.

Med Hensyn til denne Adskillelse ere vi ikke gaaede den Vej at optage hele det Forsøg, som vi gjorde i 1905, thi naar man stiller enkelte Ændringsforslag, stiller man tillige det Krav til sig selv, at Forslagene skulle kunne passe ind i den Ramme, hvor de nu sættes ind, og deri vilde hele det kombinerede Forslag,

som vi havde i 1905, ikke passe ind. Men vi have gjort vort Forslag saadan, at det vil kunne passe derind og vil gaa fri for de Indvendinger, som ere komne frem mod at tage denne Del af Reformen med. Disse Indvendinger ere jo navnlig, at Reformen er for kostbar og bereder for stor Ulejlighed for Publikum. Paa den Maade, vi have foreslaaet Delingen, tror jeg, at disse to Indvendinger ere fjernede. Vi have simpelt hen foreslaaet at formindske de bestaaende Retskredses Antal meget betydeligt, men vi have ikke formindsket deres Antal saaledes, at nogen faar længere Vej til sit Tingsted, end de hidtil have haft. Det er altsaa kun de Retskredse, der have Tingsted paa samme Sted, som vi have foreslaaet sammenlagte. Paa denne Maade opnaa vi, at de 142 Retskredse formindskes til 97, altsaa med 45. Saa foreslaa vi, at Politikredsenes Antal sættes til 66, et formentlig til Retskredsenes Antal passende Antal, og medens det er vor Mening, at der bør holdes paa, at Fastsættelse af Retskredsenes Udstrækning og nærmere Bestemmelse kun sker ved Lov, vil der ikke være noget afgørende til Hinder for, at man lader Politikredsenes Udstrækning bestemme ved kongelig Anordning, og dette have vi tilladt os at foreslaa. Vi foreslaa altsaa under Nr. 2: „Ingen Dommer kan tillige være Politimester. Den med Dommervirksomhed i første Instans hidtil forbundne Øvrighedsvirksomhed overgaar til Politimesteren, saaledes at Dommers Gerning herefter kun er den ham i nærværende Lov foreskrevne“, og at derefter Retskredsenes Inddeling bliver den, som her er angiven, og at Politikredsenes Antal bliver 66, og nærmere Bestemmelse derom sker ved kongelig Anordning. Derved opnaas altsaa, at det er kun et forholdsvi mindre Antal af Embeder, hvormed disse Etater forøges, nemlig med 21. Antallet kan efterhaanden og, hvis det høje Ting maatte billige, at man gør dette Skridt, saa vil og bør det senere formindskes, thi naar man under de Overvejelser og de Undersøgelser, som der her slet ikke har været Tid til, vil gaa ud paa at sondre de Retskredse ud, som ere for smaa, og hvis Beliggenhed er saadan, at de passende kunne optages af en anden eller kunne deles mellem to, vil man komme til en endnu større Begrænsning end den, der her er foreslaaet. En saadan Sammenlægning af Retskredse har imidlertid sine Betæneligheder, fordi det er betænkeligt at give Befolkningen større Afstand til deres